

Á Campus, áveg inn á høvuðsbókasavnið »Sterling Memorial Library«

føstum rømmum við føstum spurningum.

– Eg var eitt sindur forskrekt, fyrstu ferð eg var til undirvísing á Yale, tí støðið er ómetaliga høgt. Eg helt ikki, at eg skilti nakað, og tað sum næmingarnir spurdu um virkaði komplekst og teir vóru sera væl upplýstir. Eg minti tó meg sjálva á, at tað var ein orsök til, at eg hevði fingið umsóknina góðkenda og at lærararnir høvdu viðmælt meg. Teir stólaðu upp á, at eg skuldi klára meg har. Tað tók tó ikki meir enn eini tvær vikur, so var eg væl inni í tí, og tað hevur gingið gott, og uppgáurnar hava verið væl frágengnar, sigur hon.

– Eg var tó eisini tikin av bóli av, hvussu nógv tey kendu til Føroyar. Men har upplivdi eg, at tey kendu til grindadráp, Eivør og ymiskt annað. Sjálv ánaði eg lítið og einki um Conneticut, flennir hon.

– Eisini er tað merkisvert at nevna, at tryggin var ómetaliga góð á Yale. Við appum bar til bíleggja ókeypis Yale-hýruvognar frá klokkan 18 um kvöldið til klokkan seks um morgunin. Eisini bar til at bíleggja ein sokallaðan safe-walker, ið er ein persónur, sum fylgir tær úr einum staði til eitt annað, um tú ikki ynskist at ganga sjálv. Vakmyndatól vóru um alt Campus, og eisini vóru pelar um alt Campus, har tú kundi trýsta á ein knøtt og harvið fekk samband við lögregluna, sigur hon.

Á Yale var tað soleiðis, at næmingar arbeida intensivt í fýra mánaðir við mæti- lesi- og luttøkuskýldu. Tað merkir, at næmingarnir mugu mæta upp, lesa tilfarið og luttaka í tím-unum.

– Tú kanst ikki bara vera har

og einki siga. Tú mást luttaka verbalt. Próvtøkan er tó meir opin, sigur hon.

Reglurnar fyri, hvussu gudfrøðilesnaðurin skal skipast eru strangar í Danmark, og tí var tað eisini nakað av baksi hjá Steintóru at skipa lesnaðin og velja góðkendar lærugreinir á Yale, soleiðis at hon eisini fekk eina fullfíggaða útbúgving í Danmark.

– Lærugreinarnar á Yale eru kreativar og ikki líka bundnar, og tað var tí avmarkað, hvørjar lærugreinar eg kundi taka og fáa góðskrivaðar. Eg tók tó onkrar lærugreinar, hóast eg ikki fái tær góðskrivaðar, av berum áhuga. Hetta var tildømis lærugreinirnar, ið kallast »Shakespeare in Theological Context« og »Jesus on Film«, sigur hon.

– Mær hevur altíð dámt væl at skriva, og gjøgnum tíðina lærur man, at tað skal og eigur at gerast upp á ein ávísan hátt. Eg havi funnið útav, at eg kann vera nógv meir kreativ í míni skrivning og sum oftast, so eru skoðsmálini góð kortini, sigur hon.

– Eg hevði til dømis eina lærugrein, ið nevnist »Death and Rememberance« ið snýr seg um, hvussu vit minnst tey deyðu. Tíðarlinjan var frá Svartadeyða til fyrsta veraldarbardaga, men eg fekk loyvi til at skriva endaliga ritgerð um áhaldandi sorg sum diagnosu, ið inngongur í altjóða flokkanini av sjúkum, ið World Health Organization gav út í 2018. Har inndragi eg millum annað Søren Kierkegaard og Svend Brinkmann. Hetta vísir serstakliga væl munin millum háttin lesnaðurin er skipaður á, heldur Steintóra G. Joensen.

Nýtt sjónarmið upp

Hetta er eitt av bókasavnum á Yale Divinity School, ið Steintóru dámdi væl at sita og arbeida í

á gudfrøðina

– Eg havi havt stóran áhuga í akademiska partinum av gudfrøðini. Teologiska Fakultetið í Keypmannahavn hevur framúrskarandi undirvísarar, ið eg eri sera hugtikin av. Av tí at akademiski parturin hevur fyllt nógv í Keypmannahavn, havi eg kanska saknað tað átrúnaðarlaga sjónarhornið, og tað fekk eg í USA, sigur Steintóra G. Joensen.

– Í Keypmannahavn tosaðu vit ikki um trúgv, og lesnaðurin var sera akademiskur. Vit sparraðu als ikki um, hvat vit veruliga trúgva. Í USA kendist tað, sum var gudfrøðin til fyri kristindómin, og ikki so at hon kundi haldast innan akademisku veggirnar. Hetta sóu vit millum annað aftur í opna dialoginum um trúgv og tilboði um dagliga gudstænastu og bøn. Tað eru sera ymisk umhvørvi, sigur hon eisini.

– Tað er ilt at siga, hví munurin er so stórur. Kanska er tað teologiin, sum skal verja sína status, sum vísund. Hetta, at teologiin á Yale ikki bert skal vera akademisk, er eitt tilvitað val og broyting, sum universitetið hevur framt, tí tey halda, at gudfrøðin hevur isolerað seg ov nógv inni á universitetinum, staðfestir hon.

– Vit sum lesa gudfrøði halda jú, at hetta er týðningarmesta vísundin, sum er, og at vit við gudfrøðini kunnu koma við okkara íkasti til allar menniskaligar og samfelagsligar spurningar, leggur hon aftrat.

– Øll verðin og alt lív er ímyndin av skapanarverkinum. Og tað definerar lívsáskoðanina hjá mær. Av hesum síggi eg heimin, sum verandi í samljóði

og av hesum síggi eg vakurleika í teimum minstu tingunum, sigur Steintóra G. Joensen.

Korona órógvandi

Uppihaldið í Conneticut fekk ein knappan enda, tá korona farsóttin fór at gera um seg, og danska forsætisráðfrúan, Mette Fredriksen, heitti á danskir ríkisborgarar um at koma heim. Korona farsóttin hevði tó ikki veruliga tikið dik á seg í USA tá, og Steintóra valdi at bíða.

Frá 6. til 23. mars fingur amerikanskir næmingar spring break ella várferiu. Hesa tíðina økjast korona-tilburirnar í New York, og eisini verður viðmælt altjóða næmingum á Yale at fara heim. Yale var ein av teimum fyrstu skúlunum, ið tók slík drastisk stig.

– Eg vildi ikki ordiliga fara heim, tí eg hevði tað gott, og vit fólðu einki til korona har tá. Tey ynsktu tó, at tey, sum høvdu okkurt at fara til fóru heim. So kundu tey, sum einki høvdu at fara til vera eftir. Tí har búgva næmingar ómetaliga

tætt, og hevði ein tilburur verið staðfestur, so gekk ikki long tíð, til fleiri høvdu fingið smittuna, sigur hon.

– Eg keypti ferðaseðil sunnukvöld og fór heim týsdag. Síðani var eg í sóttarhaldi í Keypmannahavn í tvær vikur. Síðani eg kom heim aftur til Danmarkar, havi eg fylgt undirvísingini á netinum gjøgnum Zoom. Har er sjálvsagt stórir tíðarmunur og viðhvørt havi eg undirvísing um dagin og onkur lærugrein er á miðnátt, flennir hon.

– Eg eri hørm um, at semestrið á Yale fekk ein so knappligan enda, og eg føli als ikki, at eg eri liðug har. Vegna korona er alt óvist júst nú, men tað kundi hent seg, at eg fór yvir aftur, sigur hon síðani.

Ætlanin er annars, at Steintóra skal byrja á pastoralseminarinum eftir summarfrítíðina, sum er fimm-mánaðar praktiski parturin av útbúgvingini til prest og eitt krav, um ein skal ein arbeida í fólkakirkjuni

– Eg veit enn ikki nágreiniliga, hvørjar framtíðarætlanir eg havi, ella nær eg komi heim til Føroya at arbeida. Men eg velji at taka pastoralseminarið beinanveg kortini, sigur hon.

– Í langa tíð hevur mítt ynski verið at gerast prestur, eg eri tó í iva, um tað verður nú ella seinni. Eg hugsi eisini um at skriva eina PhD ritgerð eftir loknan lestur, leggur hon síðani aftrat.

– Í Danmark verða fáir PhD bjóðaðir út. Men í USA var tað sera vanligt, at tey eftir at verða blivin teologar, fóru undir PhD ritgerð sína. Eg fekk eitt sindur av blóð upp á tonnina tá. Eg havi arbeitt nógv við feministiskari teologi, og skrivað bæði bachelor og spesiáli um tað evni, sum eisini var ein av orsökunum til, at eg slapp inn á Yale. Tey hava dugnaligar professarar innnan tað. Tí trúgvi eg, at ein møgulig PhD hevði verið innan sama øki, sigur hon frá.

– Eg eri sera glað fyri at fáa móguleikan at sleppa á Yale. Hetta hevur verið størsta upplivsi í mínum lívi, sigur hon til endans.

FAKTA

Í tíðini Steintóra G. Joensen var á Yale, var hon til eina forsýning av dokumentarfilminum »The Cave«, ið var nomineraður til eina Oscar heiðursløn. Dr. Amani, ið filmurin snýr seg um, var við til sýningina, og Steintóra greiðir frá, at tað var sera spesielt at sita og hyggja at sorgarfulla filminum, meðan Dr. Amani sat í sama rúmi. Eftir sýningina svaraði hon spurningum um filmin.

Eitt annað kvöld var hon til orðaskifti við rithøvundum og bókmentaummælurum, har millum annað Sheila Heti luttók.

Eisini luttók hon í undirvísing hjá rithøvundanum Marilyn Robinson, ið hevur vunnið ein Pulitzer prís fyri bók sína, »Gilead«